

ně zastavila, abych trochu popadla dech, uvědomila jsem si, že po skladu nebylo nikde ani památky. Nejspíš jsem ho musela při svém splašeném úprku minout. *Do hajzlu! Jak jsem to jen mohla minout!?* lamentovala jsem v duchu. Bezradně jsem se rozhlédla kolem sebe, ale všechny chodby mi v tom šeru připadaly stejné. Nebylo divu, že jsem se ztratila.

A pak se stal zázrak! V té všeobjímající polotemnotě jsem koutkem oka zahlédla výklenek ve stěně. Okamžitě jsem se rozeběhla k tomu místu, doufajíc, že jsem konečně našla vstup do místnosti, odkud jsem přišla. Vběhla jsem dovnitř. K mému rozčarování však cesta nevedla zpátky do skladiště, nýbrž byla vstupem do další chodby. S kletbou na rtech jsem uháněla dál a prosila všechny svaté, ať nevběhnu do slepé uličky.

Prohnala jsem se koridorem jako vítr. Byla jsem téměř na samém jeho konci, když se přede mnou vynořila postava; její zřítelnice hrozně zářily v pološeru. Ztuhla jsem, ale ve vteřině jsem se probírala a začala vydešeně ustupovat. Otočila jsem se, abych se vydala nazpět, odkud jsem přišla, ale i tam na mě už číhaly jasné oči šelmy. Byla jsem obklíčená – kořist zahnaná do kouta, čekající na to, až jí někdo uštědří poslední ránu. Zaplavil mě děs. Bezvýchodnost situace na mě dopadla jako náhrobní kámen a já věděla, že je konec. Náhle jsem ucítila štípnutí do ramene. Bolest záhy ustoupila pulzující necitlivosti, jež se rychle rozšiřovala do celého těla. Zaskuhrala jsem. Nohy mi ztěžkly – byly najednou jak z rosolu. I přes rozostřený zrak jsem zahlédla, že se ke mně blíží dvě temné figury. Zkřehlé končetiny už nedokázaly odolávat gravitaci a já jsem v příští vteřině bezmocně sjela k chladné zemi. V mrákotách jsem viděla své pronásledovatele, jak se sklání nad mým bezvládným tělem, v nelidském pohledu měli vepsanu smrt. Netušila jsem, jaký sajrajt do mě vpustili. Pokud to byl jed, což by odpovídalo mým příznakům, moje fyzická existence byla už jen doznívající ozvěnou. *Jdu za tebou, mami...* proletělo mi hlavou, než mě tmavý plášť nevědomí obestřel ve své konejšivé náruči.

Malátně jsem se probouzela a jen velice nejasně si uvědomovala, kde jsem a co se kolem mě vůbec děje. *Nezemřela jsem?!* Otevřela jsem

